

ΤΗΛΙΘΗΝΑΙΩΝ ΠΕΡΙ
ΝΙΔΙΩΝ ΑΠ ΑΛΛΑΓΕΝΤΕΣ ΙΟΥ
ΘΡΩΠΟΙ ΔΙΕΞΑΓΩΓΗΝ ΤΩΝ ΜΕΝ

5

10

15

20

25

ΑΣΙΝ ΕΠΟΙΗΣΑΤΟ ΘΥΣΙΑΣ ΔΕ ΚΑΙ ΜΥΣΤΗΡΙΑ Κ
συμμελ]ΙΚΟΥΣ ΤΕ ΚΑΙ ΣΚΗΝΙΚΟΥΣ ΑΥΤΟΣ ΕΠΙΤΕΛΕΙΝ ΕΨ
συ]ΝΟΛΟΣ ΤΩΝ ΠΕΡΙ ΤΟΝ ΔΙΟΝΥΣΟΝ ΤΕΧΝΙΤΩΝ ΔΙΑ ΠΑΝΤΟΣ ΔΙΟΥ
ΝΑ ΥΦΟΥΣ ΑΚΑΘΟΣΟΝΕΣ ΤΙ ΔΥΝΑΤΗ ΤΑΣ ΤΕ ΘΥΣΙΑΣ ΚΑΙ ΤΑ ΑΛΛΑ ΠΑΝΤΑ ΤΑ ΨΗΦ
ΑΥΤ . . ΤΟΙΣ ΤΕ ΘΕΟΙΣ ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΕΥΕΡΓΕΤΑΙΣ ΤΙΜΙΛΕΨΗΦΙΣ ΑΤΟΚΑΙ ΑΥΤΗ ΘΥΕΙΝ
ΕΙΝΤΗ . δη]ΜΗΤΡΙΚΑΙ ΤΗ ΚΟΡΗ ΤΑΙΣ ΜΥΣΤΗΡΙΩΤΙΣΙΝ ΗΜΕΡΑΙΣ ΚΑΙ ΒΩΜΟΝΙΑΡΥΣΑ
ΤΕΜΕΝΟΣ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΑΣ ΑΕΝΕΛΕΥΣΙΝΙ ΣΠΟΝΔΑΣ ΚΑΙ ΠΑΙΑΝΑΣ ΕΠΙΤΕΛΕΙ ΩΝ ΕΠΙΣΧ
- ΝΕ ΠΙΕΤΗ ΚΑΙ ΠΛΕΙΟΝ ΑΚΑΙΤΟΥ ΤΕ ΒΩΜΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΕΜΕΝΟΥΣ ΑΝΑΙΡΕΙ
) ΣΔΙΑΥΤΗΝ ΚΟΙΝΗΝ ΠΕΡΙΣΤΑΣΙΝ ΦΙΛΗΜΩΝ ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ ΤΟ . . Ι Ι .
ΕΝΟΜΕΝΟΣ ΕΝ ΤΩ ΕΠΙΔΙΣΧΡΑΙΟΥ ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΕΝ ΔΙΑΥΤΩ ΔΙΑΝΕΚΤ . Σ Α
ΠΑΤΡΙΟΥ ΣΤΑΙΣ ΘΕΑΙΣ ΘΥΣΙΑΣ ΚΑΙ ΠΡΩΤΟΣ ΑΥΤΟΣ ΘΥΣΑΣ . Ν Π
15 ΝΙΤΗ ΔΗΜΗΤΡΙΚΑΙ ΤΗ ΚΟΡΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΔΟΙΠΗΝ ΔΑΠΑΝΗΝ ΚΑΙ ΧΩΡΙ
 ΕΠΙΔΕΞΑΜΕΝΟΣ ΥΠΕΔΕΞΑΤΟ ΤΗΝ ΣΥΝΟΛΟΝ ΕΚ ΤΩΝ ΔΙΩΝ
 ΕΜΕΡΙΣΕΝ ΔΕ ΚΑΙ ΕΚ ΤΩΝ ΚΟΙΝΩΝ ΕΙΣ ΑΛΛΑΣ ΗΜΕΡΑΣ ΔΥΟ ΚΑΙ ΕΜ
 ΙΣΚΑΛΛΙΕΡΗΣΑΣ ΤΑΙΣ ΗΜΕΡΑΙΣ ΤΑΣ ΕΨΗΦΙΣΜΕΝΑΣ ΥΠΟ ΤΩΝ ΠΑΤΕ
 ΣΠΟΝΔΑΣ ΚΑΙ ΕΠΙΧΥΣ ΕΙΣ ΚΑΙ ΠΑΙΑΝΑΣ ΤΑΙΣ ΘΕΑΙΣ ΕΠΙΤΕΛΕΣΕΝ
20 ΝΑΣ ΜΕΝ ΩΣ ΟΙ ΤΕΧΝΙΤΑΙ ΛΑΒΟΝΤΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΙΝ ΠΑΡΕΚΑΔΕΣΑΝ
 ΥΤΟΝ ΚΑΙ ΠΡΟΕΤΡΕΨΑΝΤΟ ΜΕΤΑ ΠΑΣΗΣ ΠΡΟΘΥΜΙΑΣ ΠΡΟΝΟΗΘΗΝΑΙ ΚΑΙ
 ΤΗΣ ΤΟΥ ΤΕΜΕΝΟΥΣ ΚΑΤΑΣΚΕΥΗΣ ΟΠΩΣ ΕΠΙ ΤΗΣ ΠΑΤΡΩΙΑΣ ΕΣΤΙΑΣ ΑΝΕ .
 ΠΟΛΙΣΤΩΣ ΚΑΤΕΝΙ ΑΥΤΟΝ ΕΠΙ ΤΕΛΩΣΙΝ ΤΑΣ ΘΥΣΙΑΣ ΟΔΕ ΚΑΙ ΔΙΑ ΤΗ .
 ΠΡΟΣΤΑΣΘΕΑΣ ΕΥΣΕΒΕΙΑΝ ΚΑΙ ΔΙΑ ΤΗΝ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΤΕΧΝΙΤΑΣ ΑΝΥΠΕΡΘΕ
25 ΤΟΝ ΕΥΝΟΙΑΝ ΔΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΣΕΠΙΜΕΛΕΙΑΣ ΕΞΩΝ ΑΝΕΥΡΕΝ ΑΥΤΟΣ ΤΗ

ΣΥΝΟΔΩΙ ΠΡΟΣΟΔΩΝ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΚΕΥΗΝ ΤΟΥ ΤΕΜΕΝΟΥ ΣΕΠΟΙΗΣΑΤΟ
 ΚΑΙ ΤΟΝ ΑΝΕΙΡΗΜΕΝΟΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΠΕΡΙΣΤΑΣΕΩΣ ΒΩΜΟΝ ΑΥΤΟΣ ΠΑΛΙΝ ΚΑ
 ΘΙ ΔΡΥΣΑΤΟ ΠΡΟΕΝΟΗΘΗ ΔΕ ΕΚ ΤΕΝΟΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΤΩΝ ΚΟΙΝΩΝ ΕΜΠΛΑΣΙΝ ΕΠΑ
 ΝΟΡΘΩΣΕΩΣ ΚΑΙ ΤΟΝ ΚΥΚΛΟΝ ΤΩΝ ΔΑΝΕΙΩΝ ΜΕΤΑ ΠΑΡΕΔΩΚΕΝ ΕΚΒΑΙ
 30 ΝΩΝ ΕΚ ΤΩΝ ΕΠΙΜΕΛΕΙΤΕΙΩΝ ΠΟΛΛΟΙΣ ΕΠΕΥΞΗΜΕΝΟΝ ΧΡΗΜΑΣΙΝ ΩΣΤΕ
 ΜΗ ΜΟΝΟΝ ΕΙΣ ΓΑΝ ΕΝΕΩΣΑΤΟ ΤΗ ΔΗΜΗΤΡΙΚΑΙ ΤΗ ΚΟΡΗΘΥΣΙΑΣ ΑΛΛΑ ΚΑΙ
 ΕΙΣ ΕΤΕΡΑΣ ΠΛΕΙΟΝΑΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΤΟΥΤΟΥΣ ΠΟΥ ΔΗΝ ΓΕΓΟΝΕΝ ΑΙΤΗΣΥΝΟΔΩΙ
 ΠΡΟΣΟΔΟΥΣ ΒΙΑΣΑΜΕΝΩΝ ΔΕ ΑΥΤΟΝ ΤΩΝ ΤΕΧΝΙΤΩΝ ΠΑΛΙΝ ΤΟΤΕ ΤΑΡΤΟΝ
 ΥΠΟΜΕΙΝΑΙ ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΠΙΣΤΡΑΤΟΥΣ ΔΕΥΚΟ ΥΑΡΧΟΝΤΟΣ ΕΝΙΑΥ
 35 ΤΟΝ ΠΡΟΣΤΑΙΣ ΔΟΙ ΠΑΙΣ ΕΙΣ ΦΟΡΑΙΣ ΚΑΙ ΧΟΡΗΓΙΑΙΣ ΚΑΙ ΕΝΕΔΕΥΣΙΝ ΙΟΥΣΑΣ
 ΕΝ ΤΕΤΩ ΠΕΡΙ ΚΑΙ ΕΝ ΩΙ ΠΡΩΤΟΣ ΑΥΤΟΣ ΚΑΤΕΣΚΕΥΑΣΑΤΟ ΤΕΜΕΝΕΙ ΕΦΟΥ
 ΙΔΡΥΣΑΤΟ ΒΩΜΟΥ ΤΑΤΕ ΘΥΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΔΟΙ ΠΗΝ ΧΟΡΗΓΙΑΝ ΠΑΣΑΝ ΕΠΙ ΔΕΞΑ
 ΜΕΝΟΣΥ ΠΕΔΕΞΑΤΟ ΤΗΝ ΣΥΝΟΔΟΝ ΕΚ ΤΩΝ ΙΔΙΩΝ ΜΕΓΑΛΟΜΕΡΩΣ ΠΡΟΣΕ
 ΜΕΡΙΣ ΕΔΕΚΑΙ ΤΑΣ ΔΙΑ ΤΕΤΑΓΜΕΝΑΣ ΕΚ ΤΩΝ ΚΟΙΝΩΝ ΗΜΕΡΑΣ ΔΥΟ ΚΑΙ ΕΜΠΑ
 40 ΣΑΙΣ ΕΚ ΑΛΛΙΕΡΗΣΕ ΤΑΙΣ ΘΕΑΙΣ ΚΑΙ ΤΑΣ ΠΑΤΡΙΟΥΣ ΣΠΟΝΔΑΣ ΕΠΕΤΕΛΕΣΕΝ
 ΕΚΑΙ ΑΛΛΑ ΕΠΟΛΙΤΕΥΣΑΤΟ ΚΑΛΑΚΑΙ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑ ΤΗΣΥΝΟΔΩΙΚΑΙ
 ΩΝ ΙΔΙΩΝ ΕΝ ΤΕ ΤΑΙΣ ΕΠΙΜΕΛΕΙΤΕΙΣ ΚΑΙ ΠΕΡΩΣΥΝΑΙΣ
 ΝΤΗΝ ΤΩΝ ΤΕΧΝΙΤΩΝ ΕΥΝΟΙΑΝ ΠΑΝΤΟΣ ΧΡΗΜΑ
 ΥΜΟΝΟΝ ΔΕ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΣΥΝΟΔΟΝ
 45 ΔΙΑΚΕΙΜΕΝΟΣ ΑΠΟΔΟ.
 ΝΝΟΜΩΝ ΚΑΙ
 ΔΙΜΕΝ

Prosodisches.

Bei den Untersuchungen über die Quantität von *allerius* ist, so viel ich weiß, ein Factum, welches doch deutlich vorliegt, übersehen worden; daß nämlich zwischen den Zeiten Ciceros und Quintilians die Aussprache der Genitive auf *ius* sich verändert hat. Zu Ciceros Zeiten hörte man in der gewöhnlichen Aussprache ein kurzes *i*, Quintilian ein langes. Die Angabe Quintilians I, 5, 18 über *unius* ist bekannt; aber nicht minder deutlich sagt Cicero de oratore III, 47, 183, der Anfang der Rede des Fannius, *Si, Quirites, minus illius, sei eben so kretisch wie Quid petam praesidi aut exequar, quove nunc*. Der Accent ist natürlich immer derselbe geblieben: er hat eben die Verlängerung bewirkt.

R. P a c h m a n n.

Dieser dankenswerthen Nachweisung füge ich für jetzt nur die doppelte Bemerkung hinzu, 1) daß eine im Zusammenhange unternommene Untersuchung aller Plautinischen Stellen auf unerwartete Resultate über den prosodischen Gebrauch der Genitive auf *ius* geführt hat, die ein andermal mitgetheilt werden können; und 2) daß das daktylisch gesprochene *illius* den Accent unmöglich auf einer andern als der ersten Sylbe haben konnte und kann.

Wenn ich bei diesem Anlaß eine prosodische Unsitte berühre, die aller Orten, wo lateinisch gesprochen wird, die Ohren martert, so gebe ich nur einer wiederholten Aufforderung G. Hermanns nach, welcher eine recht energische Erklärung gegen solchen Unfug als wünschenswerth bezeichnete. Das ist die abscheuliche Aussprache *neenē* statt *nēenē*. Ich gestehe aber meine Verlegenheit, mehr als eben dieß darüber zu sagen. Denn was läßt sich gegen etwas absolut Unsinnes sagen ohne lästig zu werden, als daß es unsinnig? Spricht denn ein vernünftiger Mensch, der etwas gelernt hat, *potenē*, *deusenē*? oder was noch näher liegt, *nonnē*, *numnē*, *annē*, *utrumnē*? Oder meint man, dieß sei ein anderes *ne*, und *comoedia neene poema* etwa eine poetische Lizenz? Fast scheint es so, wenn man bei Neuern der Schreibung *nee ne* begegnet! — Aber diese wie andere Barbarien und Inconsequenzen, die auf deutschen (nicht polnischen) Schulen von Generation zu Generation forterben, werden nicht eher ausgerottet werden, als bis die treffliche Uebung des lateinischen Versmachens wieder eingeführt ist, die scheinbar sehr geistreicher, in Wahrheit aber höchst kurzstichtiger Weise heutzutage für abgethane Pedanterie gilt. Wer hat nicht von Schülern und Lehrern *funēbris*, *lugūbris*, und daneben *sālūbris* zu hören Gelegenheit gehabt? Wer sagt nicht *Péricles* und *Périlles*, und doch hört man alle Tage *Patrōclus*, *Agathōcles*, *Herácles*, *Melēager*, im Deutschen wie im Lateinischen! Muß man doch gar von Liebhabern der *Dēméter* erleben, daß einem *Dēméter* abgestritten wird. Der Welt Heil hängt nicht an diesen Dingen, aber — ordentlich eber gar nicht.

ſ. R.